

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, nov. 17. 1872. 47 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
---	--	--	--	---

Egy vén emberhez!

Azt mondják: hogy a vén embernek
Az esze lábszárába száll. . .
Helyes. — Igy hát az bizonyosan
Nem más, mint az ezén jár!
Rajtad — ugy látszik — öreg! hogy nem
Teljesedik e példázat,
Mert a hova a multkor léptél
Az — szentüttse — már gyalázat!

Szhja! ugy van az — ki futva indul
Meredek hegyről lefele;
Bizonyos, már meg is van irva
Más világra a levele!
Meg nem állhat, bármint akarja,
Önnön terhe, sulya üzi,
S a mélységben összezúzódván
Bocskorát az ördög fúzi!

Igy indulál el 67-ben,
Nagy bölcseséggel, és már most
Nagy bölcséged vakot vetett,
És nem ér egy lyukas hatost!
Egymásután oda engedéd:
Mit ezredéven át gyűjténk!
A nemzet legszentebb kincseit,
Mikért könyvet és vért ejténk!

Vérünk nem mienk, azt od' adád
Törvényesen annak, a ki
Századokon át nem csak szivá,
De akószám csapolta ki!
Vagyonunk, pénzünk oda vetéd
A Danajdák hordajába,
Hogy a sistergő istennyila,
Csapjon bele, hamarjába!

S miért tevéd ezt? csak azért, hogy
Oly szerencsések lehessünk:
Hogy egy aszkórságban sinlődő
Beteghez oda köttessünk?
Bizony isten! semmink se volt már . .
Csak utolsó kincsünk a nyelv,
Melynek törvényes megőrzése
Jobb- s balpártnál egyenlő elv!

S most — azoknak drága kedvökért
Kik pinklivel ide jöve . .
A mi zsirunkon, szalonnánkon
Húsuk, hájuk jól meg növe,
De mert ép' a te választóid —
E kincset is oda vetéd?
S hogy majd megtanúlnak magyarul
Nagy bölcsen ezt reménylgeted.

„Valószínűleg majd magyar lesz
A jegyzőkönyv s a tanács-nyelv,
Mondád: — hát szóljon kiki mint tud,
A szabadszó most a fő elv!
Minek is kellemetlenkedjünk
Ily apró kicsiségekért, —
Hiszen reménylhetjük, magyarul
Szól az is, ki hozzá nem ért.”

Eltaláltad öreg! biz istók
El, — szarva között a tőgyit,
Csak tovább! szód bejárja hazánk
Vidékeit, hegyét, völgyit,
S gyöngyörűen tapasztalhatod
Hogy: hová a többit veté
Bölcseséged, az a Behemmóth!
E kincsünket is elnyelé!

Szegény bolond komédiások!
Mit táradtok törekedtek?
Hogy hűn megörzött szent kincsünknek
Uj templomot emeljete
Magyarország fővárosában?!
Im lássátok: a hon bölése
Miként tör rést, hogy az idegen
Elem, templomtok ledöntse?!

Bölése!? bölcs volt bölcs Salamon is,
Mégis midőn megvénhedett..
Megbolondult, mert parázna lőn
S rút vétebbe keveredett!
Elhagyá a Jehova tiszta
Szeptelen szent törvényét,
S követé vén totykos teste,
Paráznasági rút kényét.

Megvénhedél te is! és ime
Magszeplősítéd a szüzet,
Az idegen rima felköltvén
Benned a parázna tüzet,
Ó bölcs! de bolond uton járdalsz .
Avagy tán észre sem veszed?
Hogy járhatnál jön is, mert lábad —
Szárába szállott az eszed.

Rókászat.

„Holnap Gödre megy a rókász társulat. Reggel 11 órakor van az indulás vasuton, mely külön vonat-
tal szállítja el az egész csapatot, lovaikkal, ebeikkel és
pecéreikkel egyetemben. Palotánál csatlakoznak a va-
dász társasághoz ő felségeik is, kik nagy kedvvel vesz-
nek részt e mulatságban s 3000 forinttal járultak a
költségek fedezéséhez; a tagsági díj — az egész idényre
mely rövid vagy hosszú lehet a fagyos napok távolsága
szerint — 200 forintra menvén felénk. A királynő,
kinek kitünő, merész és kecseljes lovaglását általá-
nos bámulattal említik a jelenvoltak, rendkívül
élvezi a tréfát, nem riad vissza az esőzéstől (tegnap-
előtt is ázott órákon át) s mindig elől megy, árkon
sövényen át, s mosolyog ha lova megsiklásán (mi meg-
történt egyszer) követői megijednek. — Ő felségén
kívül csak egy nő volt a társaságban, s ez is csak

egyszer, Auersperg hercegnő, kinek lovaglási ügyessége
szintén nagy elismerést nyert. Gróf Károlyi Pistáné
még gyengélkedik s azért maradt el, de a jövő évben
ott lesz. Mert a sport ezen neme meghonosítottnak
tekinthető az idei siker s ő felségeik részvéte által. S
csak megtérítsék tisztességesen a kárt, mit esetleg itt
ott okozhatnak, a mulatság ellen nem lesz kifogása a
józan demokratiának sem. Lehet, hogy hallani és
olvasni is fogjuk azon ismert megjegyzést is, miszerint
a „kopókra vesztegetett pénzzel mennyi gyerekek le-
hetne iskolázást biztosítani? — ezen elcsépezt szem-
rehányás szájaskodó embereiről azonban tudja már
körülbelől mindenki, hogy nem költenek ugyan kopókra,
de nem adnak semmit az iskolázásra sem. Mi részünk-
ről gratulálunk gr. Eszterházy Miklósnak és társainak,
ha kísérletüknek sikerül az angol férfias időtöltések
ezen faját is magyarra fordítani, s ez által egyszersmind
a fejedelmi udvar itthonlétének élvezeteit
is szaporítani. Mi nem fogjuk látni sem a rókát, sem
a kopókat, s nem fogunk viselni piros frakkot sem: de
örömet fogjuk közleni az értesítést ezután is, misze-
rint királynőnk számít már a jövő évi rókákra is, jól
érzi magát köztünk s nem kívánczik el hazulról.”

A „Pesti Napló“ „Reform“ vagy „Magyar politi-
ká“-ból rókásztam ki e sorokat, gondolod tán nyájas
olvasója a Matyinak? Bah! az „Ellenőr“-ből, és csak
is azért, hogy meggyőződjék arról a „részeg“ demokra-
tia, hogy Csernátomi mennyire kormányképes !!

Sziporkák.

Világlátott dolgokról mesélt az obsitos a falu
vénei előtt a koresmában s a többi közt azt is el-
beszélte, mint okáda a tüzet Nápolyban létekor a
vezuv?

„Talán bizony sok pálinkát ivott“? kérdé az öreg
bíró az obsitostól.

Két urf a felett versengett egymással, hogy melyi-
küknek van több esze? A kérdés felett azonban sehogy
sem tudván megegyezni, egyik tehát felszólítá a ver-
sengést hallgató inast:

— No Jancsi! maga mondja meg melyiküknek
van több esze?

— Bizony tens ifjurak nem tudom én, csak azt
látom, hogy mindaketten azzal dicsekesznek, a mi
egyikejüknek sincs. válaszola Jancsi.

Tanunak volt felhiva a kókai ember bizonyos
ügyben. Meg is jelent a szolgabíró előtt nagy alázattal
kalapját jobb kezében tartva.

„Tege félre kend azt a kalapot“ mond a bíró,
ki megakará eskettetni a honpolgárt.

A polgártárs elkezdí forgatni karimájánál fogva
a keze közt lévő kalapot.

„Mondtam már, tegye félre kend a kalapját,“ ismétlé nyomatékosabb hangon a bíró.

— Megtisztelem alássan teens főbíró uramat, a talán egy kis illetlenség is lenne tőlem — válaszolt a polgártárs, mintegy habozva a felett, ha valjon engedelmeskedjék a parancsnak.

„Menydörgös adta, félre tegye kend mingyárt a kalapját, míg megeskedtetem, különben . . .“

— Már ha épenségesen úgy parancsolja teens főbíró uram! hát legyen meg szent akaratja — monda ijedve a kókai ember s azzal úgy félreecsapta fején a kalapot, hogy a szolgabíró majd megpukkadt parancsának együgyü értelmezése felett nevetésben.

Drágaszállás.

Egy plébános közelebb kanonokká nevezteték vala, ebben a főtisztelendőségi minőségben aztán félrándula Pestre, hogy magának kanonoki övét és drága reverendát szerezzen, megtöltvén pénztárcáját hat darab uj százassal és néhány darab egyessel.

Vásárnap lévén pedig ez időben Pesten, nem találta a kanonok oly vendéglőt, hol nyugvó helyet vált-hatott volna magának.

Történt pedig, hogy midőn ennek keresésében fáradoznék, a váci utcában egészen reá estveledék. Meglátván pedig őt itten egy asszonyi állat, és gondolván, hogy ő valami szállást keresne, magához hívja, és magát arra ajánlja, hogy neki nyugalomra való helyet adna. A szent atya az ajánlott ígéretet örömmel elfogadja vala és az asszony bévezeti vala egy olyan rejték helyre, holott a maga könyörgését elvégezné, mi nekelőtte lenyugodnék.

Az asszonyi állat mindazáltal a ki őtet magához hívta és könyörületességből befogadta vala, nem azok közül való vala, a kik jó életet élnek és a kik a magok becsületekre vigyáznak, mert tart vala szép leányokat a részeges ifju legények számára. Egyik leányzót pedig azok közül, a kik akkor az ő házában valának egy gavallér oly nagy indulattal szerette, hogy ő azt épen nem engedé vala, hogy ő rajta kívül valaki azt a leányzót szemlélné.

A mint pedig a háznak gazdasszonya abban magának semmi hasznát nem látja vala és mivel a gavallér a maga irigy szeretete által ezen jövedelmet kereső módokat az asszony előtt bezárta vala, hogy egy átkozott gonosz szándékát véghez vihessen, keresi vala az asszony annak utját, és öszveperlekedik vala a gavallérral, a ki is ezen való felgerjedésében elhagyja vala a leányzót, ki e feletti bujában keservesen sir vala.

Látja vala pedig a lelki atya, hogy milyen szomorúnak tetszenék ez az éjszaka a kesergőnek, magához vevé a leányzót és vigasztalja vala a tisztességtelnek jussán, hogy a leány teljesen megnyugodék vala az ő mostoha sorsán, és egészen elfeledé a gavallért,

és beleegyezék abba, hogy ők csak épen ketten lennének azon az éjszakán.

Midőn pedig másnap felébredne és megköszönné az asszonynak az szivességét, hogy őtet éji nyugalomra befogadá vala, eltávozik a lelki atya azon istenes szándékkal, hogy magának kanonoki övet és drága reverendát vegyen, melylyel az ő testét felékesít hesse és a melyben Trefort főtisztelendősége előtt tisztelkedhessék vala. Meg is alkudék vala a sáfárral s kivévén az ő erszényét, nagy álmélkodással látja vala, hogy abból a hat darab uj százas egészen kiányozék vala.

És felháborodék szive a bankóknak nem láttára és elfelejtkezék vala az ő papi méltóságáról és békélenkedék vala ilyenképpen:

„Tjüh disznóteremtette! oda a pénzem, ellopták a k . . . k.“

Legujabb hírek.

Lónyai miniszterelnököt, mert budai házában a fertőztelenítést elmulasztotta a hatóság megbírságolta.

Ugy kell neki, mért nem ügyel jobban házábanak tiszta kezelésére.

Pestmegye legutóbbi közgyűlésén Haynald kalocsai érsek ur biztosította a „publikum“-ot, hogy a Poroszországból kiűzött jezsuiták nem fognak nálunk alkalmatlankodni, mert azok Északamerikának vették utjokat.

Szerettük volna, ha Magyarországnak ez időszrinti Loyolája az iránt is biztosította volna a „publikum“-ot, hogy a kalocsai és pozsonyi jezsuiták is felszedték a reverendát és délamerikának vették utjokat, hogy poroszországi testvéreikkel találkozhassanak közép Amerikában.

A Deák-kör áthurezolkodott a Hungáriából a régi börze helyiségeibe.

Most tehát már illő helyen vannak a hivatalok után spekuláló alkotmányos börziánerek.

Bittó, a képviselőház elnöke házasodik.

Mit mond ehhez Kovács Sarolta? A bizony azt énekeli:

Házasodik a lapát . . .

Elveszi a piszkafát . . .

Nyílt válasz sokaknak.

Helyben úgy, mint vidékről, személyesen és levelekben sokan interpellálnak, hogy miért szüntettem meg „Népszava“ című politikai lapomat?

Válaszom:

Megszüntettem azért, mivel most a nép szava helyett a „virilisek szava“ jár.

Vadász képek.

Az őszi idő alatt.

Fegyverén kakas sincs, Nimród megbámulná,
A kapszlira csakugy kalapácesal üt rá.

Nyulat talált Janó meglőni nem meri,
Azt hívén: hogy a nyul ötét fenyegeti

Schütznmayer ur, míg a fatövében horkol:
A puskacsöbe is belenéz a fogoly.

Róka fogta Laci vagy Laci fogta róka.

Pestvármegye szélén van egy híres város,
Épen Kecsköméttel szomszédos, határos.
Megneveznem sem kell, ugy is kitalálja.
Kinek ez a város szülője, hazája.
Ebben a városban van egy jó barátom!
Gyakran agarásztunk együtt a Halápon,
Az én jö Dimonom sokat ázott fázott,
Bogarászott, mászott, néha meg rókázott.
Egyszer furcsán meg is járta egy rókával,
S minthogy nem dicsekszik ő e kalandjával
Én mesélem azt el. Az én jó Dimonom

A mint ballagna egy süldőféle nyomon
Hát ime egy róka futám el előtte
Paff! Dimon a rókát ép a forba lötte.
Forbalötte forba, ime a mint látják:
Hogy csakugy huzta a két hátulsó lábát;

Ily plezuroson is elfutott a róka —
A legközelebbi cserjésbe, bozótba . .
Laci koma se rest, utcu! vesd el magad
Mint egy iramszarvas a bozóthoz szalad,
S a mint a róka meghuzta vóna magát —
Ugy vágja a törzshöz puskájának agyát:

Hogy a rettentő nagy suljos ütés alatt,
Kezében csak is a puszkacsőve maradt.
Sőt maga Dimon is, roppant borzalmára.
Egészszen ráesett a ravasz rókára . .

A róka sem vette a dolgot tréfába
Fogát bele vágja Dimonnak karjába.

Laci talpra ugrott, róka se ereszté . .
Gyilkos szemeit rá rémitőn mereszté;

Ki írná le szegény Dimonnak félelmét?
Kinjábau majd hogy nem elharapta nyelvét . .
A nagy ordításra, végre is Tergenye
Egy baltával Laci komámhoz sieté

S a mérges rókának úgy ütött fejére —
Hogy a kabát ujjá is leszakadt véle.
Ime elmondám a róka historiát . . .
Csak is Dimon képén találhatni hibát.
Kinek nem épen hü a fizimiskája:
Mert nem volt kezemnél fotografiája.

Hát még sem kell az az önálló magyar bank!?

Az a tizmillió dotatió, melylyel Kerkápoli oly nagy hühöt csapott, csak nem akar megérkezni Bécsből.

Ha tíz nem is de megjön három — vigasztalja a békétlenkedő bankokat. Kerkápoli — jobb ma egy veréb, mint holnap egy tuzok!

Hanem az a három millió sem jön, rugja meg a sas békétlenkednek azon bankok és takarékpénztárak, melyeknek azt már Kerkápoli ur utalványoztatta is.

Mennél később küldi a bécsi osztrák bank, annál tovább tart, biztatja őket Kerkápoli.

Jó, jó! de attól is lehet ám tartani édes pénzügyminiszter ur! hogy azok a magyar bankfiokok majd úgy találnak járni, mint a cigány lova, mely akkor dögölt meg, midőn már a koplalást megszokta volna; ette volna meg a fene az ilyen nyomoruságos helyzetet, hogy egy komisz osztrák-bank ily gyalázatos gunyt üzhet belőlünk.

Hát még sem kell önálló magyar bank!?

Vasuti élmények.

A napokban Pestről Veszprémbe utaztam, s a fátum egy hentessel, s annak hitestársával helyezett egy coupéba.

A hentes csunya ordas ember volt, — az asszony pedig ennek ellentéte, igen csinos, és felette szép asszonyság.

Tehát egyik „a nap, másik az éjjel.“

Az ember első tekintetre mindjárt átlátta, miszerint ez a két ellenkező kompasz. épen nem pászol össze.

Hanem mind ezek dacára is, a körülmények úgy hozták magukkal, miszerint eltérő koruk és minőségük kelle nekik vándorolni az élet utain.

Szemközt a szép asszonynyal a coupéban egy csinos fiatal ember foglalt helyet.

Szemeik legott találkoztak, s olvasni kezdtek valamit a szív rejtekeiből.

— Minő égető szemek! — minő piciny ajkak! — gondolá magában az ifju Don Juán, de jó volna róluk eprét szedni!

Hanem hijába! az a vén cerberus a résen ült, s nagyon ügyelt arra, miszerint valaki annak a vérpiros ajaknak eprét meg ne kóstolja.

Kezdett aztán ez az állapot a fiatal emberre nagyon gyötrelmes lenni.

Az asszony is kezdte érezni, hogy az öreg hentes most mind inkább terhére van.

Hanem a dolgon változtatni sehogys sem lehetett.

Pedig szemeik kölcsönösen elárulták a vágyat, miszerint nagyon szeretnének egymáshoz közeledni.

De az a vén hentes úgy leste őket mint egy — krokodilus.

A fiatal ember ily keserves viszonyok között nem tehetett tehát egyebet, mint lábát valamivel a rendes kimért állapotnál odább helyezni az asszonyság lábai felé, hogy ha már a felső állapotok nem, az alsó szivek érintkezzenek.

Az asszony észrevette e kellemes közeledést, s legott elfogadta a lábvizitet.

Kezdett ez a dolog egy ideig jól menni, hanem egyszer az öreg hentes nagyon odatalált az ő sanda szemeivel pillantani a padimentumra, a hol is azok a két ellentétes lábak nagyon is összetaláltak bujni.

— Náncsi a lábad! — mormogá az öreg.

Náncsi aztán e lakonikus interpellációra egy kicsit megdöbbsent, s kezdte a lábait a szokott állapotába visszahelyezni.

A fiatal ember is nagyot nyelt erre, s kezdett ő is a lábaknak más irányt adni.

Hanem ez az önmegtagadás nem sokáig tartott.

A lábak csak hamar ismét közeledtek egymáshoz, s mint afféle hű szövetségesek, teljes odaadással ölegették egymást.

A vén hentes legott észrevette ismét ez intrigát, és mondá:

— Náncsi! vedd beljebb a lábad, mert majd én tapodom meg.

Az asszony restellette e nevetlenségét férjének, de hijába! engedni kellett mert ez a hentes nép szörnyű vad természettel bir.

Hanem azért mikor szerét tehetette, csak egy picit is előbbre csuszott ülésén, hogy lábaik érintkezhesenek.

Rendkívüli öröm volt ez a fiatal emberre nézve.

A vén hentes pedig annál indulatosabb kezdett lenni, minél inkább észre vette, hogy az ő életpárja kicsoda fortélyos dologban töri — nem ugyan a fejét, — hanem a lábát.

Kezdett lassanként az epe kiönteni benne.

— Náncsi vigyázz! — dörmögé ismét, — hogy valamiképen be ne gyűrjem az oldaladat a könyökömel.

Náncsi ez után a drasztikus figyelmeztetés után egy kicsit vigyázott is, hanem persze ez nem sokáig tartott.

Könnyebb volt a lelkinék, ha ismét közelebb tohatta a kis lába ujját a fiatal ember csizmájához.

Egyszer azonban e hánykodás közben, a fiatal ember nagyon is előre talált hódításában nyomulni.

A hentesnek sem kellett több.

Mint az Aetnatüze gyulladt ki, s öklét felfogva dühöngve mondá a fiatal embernek:

— Zurich avval a lábbal, mert majd mindjárt össze aprítom azt, mint a — karmanádlit.

Nem volt más választás — vissza kellett vonulni.

A helyzet, és a sziveknek feszültsége, mindinkább növelék azonban a lángot a két ifju szívben, úgy annyira: hogy ha egy pár percre vissza kelle is vonulniok az érintkezési térről, végképen lemondani azonban arról nekik nem lehetett.

Inkább árzenikumot enni, mint sem maguktól ezt az édes gyönyört megtagadni.

Tehát haj rá! ha mindjárt az öreg hentes megpukkad is mérgiben.

Addig feszelegtek tehát az ülésben, hogy egyszer csak ismét találkoztak lábaik.

Az öreg hentes erre böszült lett, mint a leopárd.

— Hallja az ur! — mondá aztán a fiatal ember felé fordulva — kinyitóm ám a bicsakomat mindjárt...

— No! ez bolond história lenne, gondolá az ifju bajnok — tehát inkább retirálok.

Egy darab ideig aztán le is mondtak a szerelmes szivek a delejes érintkezésről, mert látták, hogy az öreg hentes mindinkább kezd megbogarasodni.

Hanem sokáig bizony nem lehetett visszafojtani, a kivánságot.

A lábak tehát ismét találkoztak.

A hentes megint észrevette, — s kegyetlenül megcsóválván fejét, mondá:

— Ejh! hogy a karikás menykő csapjon az urnak abba a csámpás lábába, — már csak nem tud az ur vesztég lenni.

— Hanem Nancsi! majd a te lábadat is megtanítottam ám becsültre.

Ez a dünyögés aztán szakadatlanul tartott.

— Náncsi! — mormogá ismét a hentes — megvesztél? A lábad megint hol kószál?

Aztán meg a fiatal emberre mondult rá.

— Az urnak is komendálom, hogy a térdekalácsát ne kinálgassa olyan nagyon ennek az asszonynak. . .

Valami két percig volt ennek a morgásnak haszna. Hanem aztán ismét elkezdtek a szerelmes lábak ide és oda csuszkurálni, s a térdek kalácsai egymáshoz közelni.

De a hentes is kezdett mind inkább veszettebb lenni.

— Hátrább Náncsi! — mondá ismét feleségének, — mi alatt a fiatal emberre oly gyilkos szemeket vetett, hogy abból méltán olvashatott ő is egy neki szólló periodust.

A fiatal ember szeretett is volna már valahogy a hinárból menekülni, mert annak a szerencsétlen hentesnek, mind inkább kigyulladtak szemei, — s látszott rajta az az elhatározás, hogy ha még soká maléroztatik, — tehát, — a milyen bolond esze van, — előveszi egyszer a bicsakot, s a társadalmi rendbontók között azzal csinálja meg a rendet.

Az ifju ember kezdett tehát egy kissé óvatos lenni.

Hanem az a szép asszony oly édes mosolygás, s annyi bájjal nézett rá, — hogy vágyainak hosszas időig ellent nem állhatott,

A láb ösztönszerűleg nyomult ismét előre — s szives fogadtatásban részesülvén, — kéjjel szenderegtek azok egymásba fonva.

Az öreg hentesnek azonban nem sokáig kerülte ki ez a titkos barátkozás örökös figyelmét.

Észrevette azt, — s legott minden előleges ceremónia nélkül vette ki zsebéből a bicsakot.

A szerelmes felek érintkező tagjai erre a kegyetlen aktsra, csak hamar visszavonultak.

— No Náncsi! — mondá aztán — bicsakját folytonosan nyitva és fenyegető állapotban tartva — most told előre a cipellődet.

— No! — folytatá tovább — az ur is csusztassa elébbre a csizmáját, még úgy sem metszettem evvel a bicsakkal kordovánt.

Világért meg nem próbálta volna most ezt a mestreséget a fiatal ember. Ugy behuzódott a coupé sarokjába, hogy bárki is inkább kaszás póknak, mint szerelmes Alcibiadesnek nézhetne volna.

Az asszony szinte zsákutcába volt szorítva, s világért sem merté volna mozdítani lábát, — mert az a vén bolondos hentes, folytonosan ott leste azt a bicsakkal.

Végre ily kin és gyöttrődések között elértünk a stációra.

A fiatal ember is kiszált a cuopéból — és a hentes is. — A szép asszony szinte követte morgolódo lérijét.

Még csak most látszott meg szép termete a maga junói fenségében.

Az ifju ember hosszason merengett rajta.

A vén hentes észrevévén ezt, — fölemelte rá ökleit, s fenyegetve mondá neki:

— Vigyázzon az ur! hogy többet ne találkozzunk, mert karmanádlit készíték sz ur husából.

Aztán el is tűntek egyik keletre, másik nyugotra. Vitte mindegyiket gyilkos végzete, . . .

Történeti adoma.

A x-i németajku atyafiak 1848-ban, mint il-lik magyar honpolgárokhoz — a nemzeti ügy mellett lelkesedtek. — Volt köztök azonban egy, ki az egész falu hazafias magatartása daczára határozottan schwarz-gelb színt vallott, s szidta Kossuthot, — s éltette Windisgräczet és Jelacsicsot

Történt, hogy német katonaság vonult a falun keresztül s lön rémulés és rettegés. — Annál nagyobb volt a schwarz-gelb atyafi öröme, hogy végre hát megérkeztek a vitéz császáriak.

Ki is hívott a pincébe tizenkét darab vasas németet, etette, itatta őket. — Ezeknek se kellett több, berugtak kegyetlenül, kezdett, szük lenni a présház a nagy tánczolásnak miatta.

Egyszer a szives házi gazda — látva a lisztes zsákoknak gondtalan kedvét, mosolyogva így szólt: „Aber wenn der Kossuth khummen thät, ta mächt ihr hipsze!“

Ezért az ártatlan megjegyzésért másnap olyan ötven botot veretett rá az ezredes, a falu közepén, hogy még ma is vakarja a helyét.

Hanem nem is éltette ám többet az atyafi Windisgräczet.

Kolerás hir.

Végre ráakadtak a főváros legocsmányabb kloákájára, mely még a vidéket is ragálylyal fenyegeti. E veszélyes hely a „B o r s s z e m J a n k ó“ szerkesztőségében fedeztetett föl. A fertőztelenítésre nézve még mi sem történt.

A „HAZA” életbiztosító és hitelbank.

Alaptőke 3.000,000 frt. oszt. ért.

Különböző tartalékbani összes alapja 1.247,506 frt. 43 kr.

Igazgatóság Pesten.

Elnök: *Gróf Forgách Antal*, k. belső titkos tanácsos, több lovagrend vitéze, m. orsz. képviselő stb.
Gróf Nádasdy Lipót, b. titkos tanácsos, Komárom-megye örökös főispánja stb.

Alelnök: *Gróf Szapáry Gyula*, m. orsz. képviselő stb.

Igazgatók: *Grabovszky György*, nagykereskedő, kir. tanácsos. *Koppél L. M.*, nagykereskedő stb.
Nádossy György, nagykereskedő stb. *Szumrák Fri-gyes*, nagykereskedő stb.

Igazgatóság Bécsben.

Alelnök: Koromlai lovag, *Schey Károly*, nagybirto-kos stb.

Igazgatók: *D'Israeli Mosco*, az Israeli és Benvenisti

bankház főnöke. *Gróf Hardegg Domokos*, nagybir-tokos stb. *Kolischer József*, nagybirt. stb.

Vezér-igazgató: Kiss Zsigmond.

A bank az életbiztosítás minden műveleteit a **legolcsóbb díjak és legelőnyösebb fel-tételek** mellett közvetíti, és az előforduló haláleseteket, melyek után eddig **631,749 frt 56 kr.** kifi-zettetett, a legpontosabban és leggyorsabban elintézi. Ezen eljárásának köszönheti, hogy közel **21 millio forint** érvényben álló biztosításai vannak, melyek után az évi díjbevétel mintegy **egy millió forint.**

Kimerítő felvilágosítással és programokkal szívesen szolgálnak: a bankigazgatóság **Pes-ten, Deák Ferenczuteza 5. sz., Bécsben, Esslingasse Nr. 18,** valamint a bank vidéki fióktelepei.

Egy csinos nagy szoba.

Városháztér 6. sz.

1-ső emelet 2-ik szám alatt

kiadó havonként vagy

évnegyedenként.

10.000 kötet a legjobb művekből

A legjobb művek in azonnal megrendelhető k

Sulyok J.
PEST, dohányutca 2. sz. a.
a Bazarban,
az izr. templom
átellenében.
Sulyok J.
PEST, dohány utca 2. sz. a.
az izr. templom átellenében.

Ország előfizetés

A regényirodalom díszje

Kölcsönkötet
bérház akra és jószágokra
oszközül az ügyvédi iroda
Pesten, országot 10. szám,
I. emelet.

Minden létező
állampapírok, elsőbbségi
kötvények, sorsjegyek,
vasut-, bank- és iparrészvényeknek
vétel, eladása, valamint előesérése.
Szelvények beváltása.

A es. kir. bürzeni bizományok
készpénzfizetés vagy 10% előpénz mellett
teljesítettnek.

Mindenmü sorsjegyek
havonkénti részletfizetés mellett — 5 fttól
felfelé — eladatnak.

Rothschild & Comp.

Opernring 21.

Bécsben.

minden huzásnál érvényes

20-ad részvényjegyek

minden további utánfizetés nélkül.

40-ed 1839. es. k. osztr. államsorsjegyre 6 ft.
20-ad 1860. es. k. osztr. államsorsjegyre 8 ft.
20-ad 1874-ki magyar jut. sorsjegyre . 7 ft.
20-ad 1870-ki török vasuti sorsjegyekre
(36 huzásnál érvényesek) . 4 ft.